

**Kerék-Bárczy Szabolcs:**  
**A “változatlan létezés” titkai – karácsonyi üzenet**

“A változatlan létezés a változó életet nem óhajtja, nem is utálja, hanem magába foglalja, mint a fészek a benne tátongó madárfiókákat, érzés nélkül és mégis végtelen szeretettel. Éppígy, aki a gyökerét az életből a létbe helyezte: a fejlődőn nem ujjong, az elveszőt nem siratja; senkin sem kíván segíteni és bárkin hajlandó segíteni; mindent egyformán, érzés nélkül és végtelenül szeret. Rajongás nélkül dicsér és undor nélkül kifogásol, mert az életnek bármely dolga végső fokon se-jó se-rossz; semmi sem különb semminél, csak az útnak más-más szakaszai vannak.”

Weöres Sándor csodálatos gondolatai (A teljesség felé - A szeretetről) költői tömörséggel egyesítik mindazt a két évezredes tudást, amit Krisztus tanított nekünk: “szeressétek egymást, mint ahogy én szeretlek titeket” (János 15). A Karácsony emberöltők óta a keresztény világ számára a reménység ünnepe és forrása. Több más vallás követőinek szíve az évnek ebben a szakában – meglehet más és más okoknál fogva, de – ugyanúgy megtelik reményteli várakozással, mint Jézus követőié.

A remény önmagában azonban nem értelmezhető: a remény csak a szeretetből táplálkozhat, mert a szeretet az a lelket megtisztító tűz, amely éretté teszi az embert Isten és a másik ember, mint lelki lény, s így Istennel tényleges és potenciális kapcsolatban lévő teremtmény, befogadására. Vagyis a szeretet a kapu Isten felé; ugyanakkor a szeretet a legfontosabb alapja és eredője a hétköznapi élet (ha úgy tetszik, az anyagi világ) harmóniájának, az embertársakkal való együttélésnek is. Nem véletlen tehát, ahogyan a nagyon praktikus gondolkodó és mindig közérthetően fogalmazó Szent Pál a szeretetről ír a korintusiaknak szóló első levélben.

Aki a szeretet jézusi parancsát vallja és vállalja, az hihetetlen felelősséget is a vállára vesz. Talán ennek a parancsolatnak a legnehezebb megfelelni, s majdnem lehetetlennek érezzük, hogy a Lukács apostol által fejtegetett ellenségszeretetet gyakoroljuk. Nem csodálkozhatunk azonban, sőt örülnünk kell: a magasabb lelki állapotra, a jóra törekvés, s a rossz természetünk felett győzedelmeskedni akaró kitartásunk az elbukás veszélyei és realitása ellenére is létünk fundamentumát jelenti, s ezért küzdésünk hihetetlen nagy ajándék. Azért ajándék, mert kikövezi utunkat addig a pontig, amikor majd “színről színre” látunk. Elodázhadjuk ennek az adománynak az átvételét, félre is fordíthatjuk a fejünket és be is zárhatjuk szívünket, de miért tennénk? A hívó ember nem kételkedik abban, hogy bizonyosan eljön az az idő, amikor “majd úgy ismerem, ahogy én magam is ismert vagyok”; a nem hívó élete pedig a szeretetben számára sokkal hatékonyabb lehet, mint nélküle. S meggyőződésem szerint a szeretet előbb vagy utóbb rámutat Istenre.

Krisztus legfőbb parancsa nem más tehát, mint kapocs: kapocs a Teremtő és teremtmény között és kapocs az emberek között is. A keresztények legnagyobb felelőssége az, hogy a Messiáshoz hasonlóan egyforma és feltétel nélküli szeretetre

törekedjenek. Megnyugodhatunk, ha bennünket is gyakran értetlenség, elutasítás vagy éppen gyűlölet fogad, hiszen Jézuson még saját tanítványai is megbotránkoztak, hogy kereste a kapcsolatot a bűnösökkel, és segített nekik. Ma már pontosan értjük, hogy miért tette, s hogy az Eukarisztia megalapítása során miért mondta, hogy vére mindenkiért, s nem csak egy-egy kiválasztottért ontatik. A szeretetnek csak az örök élet során van értelme szeretetlenség, elutasítás vagy éppen gyűlölet nélkül.

Karácsonyi számvetésünk következtetése éppen ezért legyen az, hogy keressük a módját annak, hogy hogyan tudjuk segíteni magunkat és egymást a szereteteli élet megélésében: ne legyünk büszkék, és Jézus szeretetben megtestesülő, ezért valójában vallások felett álló tanítása nyomán hívjuk elő a bennünk lévő megértést azokkal szemben is, akik utat keresnek és utat tévesztenek. Legyünk tisztában azzal, hogy a jó ereje lényegesen nagyobb a rosszénál, s ez minden élethelyzetben igaz, s ez az egyetlen út anyagi, csetlő-botló világunk teljessé tételében is.

Megjelent az Amerikai Magyar Hírlap 2003. évi karácsonyi számában